

Pavens møde med religionsministeren

På Tyrkiet-besøgets første dag mødtes pave Benedikt XVI med lederen af landets religionsministerium, *Ali Bardakoglu*. Her følger den tale, som paven holdt ved den lejlighed.¹

Af pave Benedikt XVI²

Efter en formel indledning, hvor pave Benedikt udtrykte sin glæde over at kunne besøge Tyrkiet og sin taknemmelighed for den gode modtagelse, der var blevet ham til del, fortsatte han henvendt til sin vært:

Deres land har stor betydning for de kristne: Mange af den tidligste kirkes menigheder blev grundlagt her og voksede til modenhed under inspiration af den forkyndelse, de modtog fra apostlene, specielt Den hellige Paulus og Den hellige Johannes. Den tradition er blevet givet videre til os, at Jesu mor; Maria, boede i apostlen Johannes hjem i Efesos.

Dette fornemme land har også oplevet en bemærkelsesværdig blomstring af islamisk kultur på de mest forskellige områder, inklusive dets litteratur og kunst såvel som dets institutioner.

Der er så mange kristne og muslimske monumenter, som vidner om Tyrkiets glørværdige fortid. Det er med rette, De er stolte af dét og bevarer alt dette, så det kan blive beundret af det stedse stigende antal besøgende, som flokkes her.

Jeg har indledt mit besøg i Tyrkiet med de samme følelser som dem, der blev udtrykt af min forgænger, den salige Johannes XXIII, dengang han kom hertil som ærkebiskop *Angelo Giuseppe Roncalli* for at varetage embedet som pavelig udsending i Istanbul: "Jeg holder af tyrkerne, som Herren har sendt mig til ... jeg elsker tyrkerne, jeg sætter pris på de naturlige kvaliteter hos dette folk, som har deres egen særlige plads i kulturernes udvikling".³

¹ I mødet, som fandt sted den 28. november 2006, deltog udover pave Benedikt og Ali Bardakoglu en række muslimske repræsentanter, heriblandt stormuftierne af Ankara og Istanbul, samt de kardinaler og biskopper, som var med i pavens følge.

² Oversat og redigeret af Erling Tiedemann

³ Pave Johannes XXIII: *Journal of a Soul*, side 228, 233-34

Jeg for min del ønsker også at fremhæve den tyrkiske befolknings kvaliteter. Her gør jeg min umiddelbare forgængers ord til mine; da pave Johannes Paul II i 1979 besøgte Tyrkiet, sagde han: "Jeg spørger mig selv, om det ikke netop i dag, hvor kristne og muslimer er gået ind i en ny historisk epoke, er påtrængende at anerkende og udvikle de åndelige bånd, som forener os, for at vi – til bedste for alle mennesker – sammen kan bevare og fremme fred, frihed, social retfærdighed og moralske værdier".⁴

Dette spørgsmål er blevet ved at melde sig i årene siden da; som jeg påpegede straks fra begyndelsen af mit pontifikat, driver de os så sandelig til at videreføre vores dialog som en oprigtig meningsudveksling mellem venner. Da jeg sidste år, i anledning af Verdensungdomsdagen, havde den glæde at møde medlemmer af de muslimske menigheder i Köln, gentog jeg nødvendigheden af, at vi går til vores interreligiøse og interkulturelle dialog med optimisme og håb. Dialogen kan ikke indsnævres til noget ekstra, man kan vælge til eller fra; den er tværtimod en vital nødvendighed, af hvilken vor fremtid vidtgående afhænger".⁵

Når kristne og muslimer lever i overensstemmelse med deres respektive religioner, viser de hen til sandheden om den menneskelige persons sakrale karakter og værdighed. Dette er basis for vores gensidige respekt og agtelse; det er grundlaget for samvirke i den tjeneste for fred mellem nationer og folk, som er det inderlige ønske hos alle troende og alle mennesker af god vilje.

Gennem mere end 40 år har Andet Vatikankoncils lære inspireret og været ledende for de skridt, som Vatikanet og lokale kirker ud over verden har taget, til en tilnærmelse til troende i andre religioner. Tro mod den bibelske tradition lærer koncilet, at hele menneskeheden deler en fælles oprindelse og en fælles bestemmelse, nemlig Gud, vores skaber, og målet for vor pilgrimsvandring på jorden. Kristne og muslimer hører til familien af dem, som tror på den éne Gud, og som – alt i henhold til deres respektive traditioner – fører deres aner tilbage til Abraham.⁶ Denne menneskelige og åndelige enhed i vores oprindelse og bestemmelse tilskynder os til at søge en fælles vej, når det handler om den rolle, vi har at spille i den søgen efter grundlæggende værdier, som er så karakteristisk for menneskene i vor tid. Som mænd og kvinder, der bekender sig til en religion, ansføres vi af den udbredte længsel efter retfærdighed, udvikling, solidaritet, frihed, sikkerhed, fred, forsvar for liv og beskyttelse af miljøet og jordens ressourcer. Det gør vi, thi selv om vi respekterer den legitime autonomi, når det handler om timelige forhold, så har også vi et specifikt bidrag at tilbyde i forbindelse med en søgen efter hensigtsmæssige svar på disse påtrængende spørgsmål.

Frem for alt kan vi tilbyde et troværdigt svar på det spørgsmål, som er klart fremme i dagens samfund, også selv om det ofte bliver fejlet til side, nemlig spørgsmålet om, hvad der er meningen og formålet med livet for ethvert menneske og for menneskeheden som helhed. Vi er kaldet til at arbejde sammen for på den måde at hjælpe samfundet til at åbne sig for det hinsides ved at give Gud den Almægtige den plads, der tilkommer ham. Den bedste vej fremad går gennem en ægte dialog mellem kristne og muslimer, baseret på sandhed og inspireret af et oprigtigt ønske om at kende hinanden bedre, idet vi respekterer forskelle og erkender, hvad vi har fælles. Det vil føre til en ægte respekt for de ansvarlige valg, som enhver person træffer – i særlig grad, når det drejer sig om grundlæggende værdier og personlig religiøs overbevisning.

Som en illustration af den broderlige respekt, med hvilken kristne og muslimer kan arbejde sammen, vil jeg gerne citere nogle ord, som pave Gregor VII i 1076 henvendte til en muslimsk fyrste i Nordafrika, som havde optrådt med stor menneskekærlighed i forhold til de kristne, der var under

⁴ Pave Johannes Paul II: Tale til den katolske menighed i Ankara, 28. november 1979

⁵ Benedikt XVI: Tale til repræsentanter for tyske muslimer i Köln den 20. august 2005, bragt i oversættelse som artikel catholica.dk #1065. **Klik her** for at se artiklen.

⁶ Jf. Andet Vatikankoncil, Erklæring om Kirkens forhold til ikke-kristne religioner, "Nostra Aetate", 1,3. **Klik her** for at se dette afsnit.

hans myndighed. Pave Gregor talte om den særlige næstekærlighed, som kristne og muslimer skylder hinanden, "fordi vi tror på én Gud, endskønt på forskellig måde, og fordi vi priser og dyrker ham hver dag som verdens skaber og hersker".

En religionsfrihed, som er garanteret i forfatningen; som effektivt bliver respekteret i praksis, og som gælder både individer og fællesskaber, er for alle troende mennesker den nødvendige betingelse for, at de – med et ægte tjenersind, specielt når det gælder de mest sårbare og de fattige – kan yde deres loyale bidrag til samfundets opbygning.

Hr. minister, jeg vil gerne slutte med at lovprise den almægtige og barmhjertige Gud for denne lykkelige anledning, som bringer os sammen i hans navn. Jeg beder til, at det må være et signal om vores fælles engagement i dialogen mellem kristne og muslimer og en opmuntring til at fortsætte ad den vej i respekt og venskab. Måtte vi lære hinanden bedre at kende, idet vi styrker de positive holdninger, som binder os sammen i et fælles ønske om at leve sammen i harmoni, fred og gensidig tillid. Som mennesker, der tror, henter vi i vores bøn den styrke, som er nødvendig for at komme ud over alle spor af fordomme, således at vi kan bære vidnesbyrd om vores faste tro på Gud.

Måtte hans velsignelse altid være over os.

[Klik her for at udskrive artiklen \(printerens skal være tændt\)](#)

[Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt \(Outlook skal være startet\)](#)

[Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk](#)